Пише: Милан Комар
среда, 17 јун 2009 21:13

(Политика 17.06.2009.)

Да прави пријатељи прискачу кад је најтеже стара је истина. Можемо ли под ову категорију доброчинства, у времену замрзнутих улагања из иностранства, подвести амерички допринос гринфилд инвестицијама у Србији скорим почетком градње нове зграде амбасаде у Београду, како нам је ту строго чувану тајну обелоданила „Политика”.

Или, у истом рангу, помоћ Србије Америци да јој уступи најбољу могућу локацију најлепшег дела српске престонице, комплекс такозваног Маршалата, за градњу толико потребног новог здања амбасаде. Једне, као што прочитасмо, несвакидашње фортификације, опасане високим зидовима, тајним ходницима, свемирским обезбеђењем и како ће већ изгледати. Разумевајући при том дубоку потребу пријатеља да се иселе из онако хаотичне и небезбедне Улице Милоша Великог.

Нуђени су Американцима плацеви између Војне академије и „Радовог” стадиона, па на шпицу Црнотравске код Института безбедности, те на Бежанији, и то све пре агресије 1999. Све су то наши пријатељи одбили да би жељену позицију, те, за Србију трауматичне године, мало поравнали крстарећим ракетама и допола завршили посао око нове локације. Потом је аквизиција жељеног плаца била ствар одлуке српског политичко-војног врха.

Девет милиона долара за 4,5 хектара дедињског раја под платанима и виндзорски негованим брестовима, или 15 с нашом обавезом да се терен рашчисти, не мења ни за јоту слику наше братске спремности за помоћ пријатељу у невољи. „Маршалат”, давно пре агресије исељен и аветињски празан, обрађен је тонама експлозива да би, сад они, помогли српским пријатељима око уређења терена.

Шта би нам градске власти, јурећи криминал у сфери продаје-поклона-уступања

градског грађевинског земљишта, могле саопштити о овом случају? Каква је ту тендерска или аукцијска процедура спроведена, ко су били аспиранти на тај плац, која је минимална цена за тај комплекс дефинисана? Коначно, има ли икаквих папира сем оне полуприватне процене Завода за вештачење града из 2003. да та локација вреди 32 милиона долара?

Можемо ли се, јавности ради, запитати с којим намерама је министар одбране те исте године, паралелно са рачуницом поменутог завода, формирао и војну комисију за процену вредности те локације? Да ли је још тада ово парче земље завештано Американцима или је све ово што испливава само шегачење са здравом српском памећу?

Радује ли нас или можда плаши „Политикин" дописник потанко нам објашњавајући садржај „америчких двора", наводећи хиљаде квадрата, различите садржаје, висине зидова, маринце и шта све не. Како су само добро прошли генерали из насеобине зване Цвећара два коју је, усред оне афере о нелегалним становима, актуелни државно-војни врх био чврсто решен да исели и ту смести јуришни одред маринаца пројектован за обезбеђење „балканског Пентагона" – у шта ће се, де факто, претворити ова милозвучна одредница „амерички двори".

Нема сумње да ће нова амбасада, наводи се даље, бити добар сусед свом окружењу и то не само по спољашности (зидови од три метра и добросуседство?), већ и по осталом!? Да – ту су наследници виртуелне династије, музиканти с јужне пруге и Војска Србије – све осведочени и заклети пријатељи водеће светске демократије.

Каква је то далековидост „Политикине" новинарке која нас у есеју о савршеном споју амбасаде са локалном архитектуром, о кованом гвожђу као елементу конзуларне ограде, о тоалетима без воде као најновијег изума преузетог од Насе, савршено непотребно информише о томе како ће „Политика" бити гост на свечаном пресецању врпце тамо негде 2011!

А онима, којима је стало до поређења српских чудеса, калкулација, праћења рокова градње и сличних занимација нека послуже актуелне информације да ће балкански Пентагон у евро коштати колико и мост преко Аде.

Аутор је војни коментатор